

Panun nakinoita



Lehmä.

Edessä ja nyt siis myös lukijan edessä on lehmän kuva.

En tosin koskaan ole ollut lehmäkauppojen kannalla, kaukana siitä, sillä olen valistunut tilanhoitaja, joka ymmärtää, ettei lehmää kannata ostaa silloin, kun tila tuottaa rehuina vain pikkuplätin apilaa, pihanurmea ja rikkaruohoa (mikähän sen latinalainen nimi on?), pu naisia ja vaikoisia ruusuja (joita piikkien takia ei voi syödä), nokkosia, or-

vokkeja ym. puutarhakukkia; vaaraimen- ja potunvarsia sekä mustikkaa ja puolukkaa. Pihlajia tosin ennenvanhaan Isontalon lehmät kävivät meillä syömässä, mutta en tiedä kuuluvatko ne varsinaisesti ainakaan tarkastuskarjoille. Marja tosin aina lehmästä puheen olen selittänyt, että on meillä lehmä Sotkamossa, osoittaen sillä sosialisovaa mielenlaatuun. Ja kun ei koskaan ole ostanut tai perinyt lehmää ei myöskään voi myödä lehmää, ellei tee niinkuin se entinen karhunampuja... Lehmän-

lihaa sensijaan voi ostaa — palkkapäivinä, mutta ei puhuta vainajista pahaa, koska nyt on edessämme kuva elävästä lehmästä.

Se on rotulehmä, sen verran minä jo kahden maatalousnäyttelypäivän jälkeen ymmärrän. Toissayönä soitti joku toimitukseen ja kysyi onko minulla puuteollisuuden nestemäisiä tehdasvalmisteita. Liekö erehtynyt numerossa! Vakuutin, että olemme täällä kaikki aivan maitohenkisiä. Kun hän tähän sanoi pari laatusanaa selitin kohteliaasti, että kyllä, kyllä, on sitä lannastakin ollut puhetta koko päivän, maanviljelysneuvos Nissinenkin sanoi, että lannanteko — vai oliko se lannantuonti kuuluu miehillekin. Langan päässä oli hiljaista, mutta lisäsin vielä varalta, että meidän tilalla pärjätään ilman keinolannoitusta.

Mutta asiaan. Rotulehmä on vakava asia. Kun kuuntelin toissapäivänä maanviljelysneuvos Nissisen esitelmää, niin ihan vakavissani sanoen jaksoin sitä kuunnella — lehmättömyydestäni huolimatta. Ja täytyy totisesti ihaila miestä, joka osaa tehdä kuuntelukelpoisen näin ammattimaisesta jutusta. Lehmistä puhui hän niin kauniisti, sanoisin melkein, että lehmä puhui hänen suunsa kautta, että varmasti emännät ja isännät tunsivat monta pistoa sydämessään ja päättivät pitää perheneuvottelun lehmänhoidosta. Meistä kaupunkilaisistakin tämä puhe varsinkin oli tulevaisuuden puhetta, sillä me näimme jo hengessämme, kuinka maitomäärät muutama vuoden kuluttua alkavat kasvaa, vaikka karjaluku ei kasvaisikaan.

Paitsi tätä esitystä kuuntelin monta muutakin ammattiesitystä, joista kyllä kaikista yhteensä täytyy sanoa, että ne olivat sellaisia, huoliteltuja ja kiintoisia

puheita ja esitelmiä, jotka varmasti vie- läkin tyhmemmälle miehelle kuin joku kaupunkilainen puumerkki, antoivat erinomaisen kuvan maataloutemme tämän hetken tilasta ja tulevaisuuden mahdollisuuksista.

Nämä ovat olleet valtavat juhlat. Kun ensimmäisenä aamupäivänä läksin kentälle en tiennyt edes, missä se on — kaiken muun toimittamisessa oli unohtunut katsoa ohjelman takakannta — mutta yleisövirta vei minut sinne keskikaupungilta ja siniristilippujen näkyviin tulo herätti juhliamielialoja, jotka vain vahvistuivat, kun lähestyin suvivirtä kaikuvaa näyttelykenttää. Kansanpaljous kaikkialla teki valtavan vaikutuksen. Ja missä ihmeen ajassa oli kaikki eläimet tuotu näytteille? Ilta-myöhällä ei vielä montakaan possua ja ämmyä ollut paikan päällä, mutta seuraavana aamuna kaikui jo varhaisesta röhkinä ja mylvintä ja hiruunta ja määintä. Järjestelynsä suhteen kaikki totisesti on onnistunut hyvin ja kunniarvoisa herra maaherramme voi huolehtia levätä laakereillaan ja kerätä voimia sillä hänen alaisensa ovat tehneet huoliteltua työtä. Tapasin myös erään nuoren mainospäällikön, joka tosiaan oli sen näköinen, että hän ei ollut nukkunut muutamia vuorokausia. Mutta niinpä firmojen mainososat sitten olivatkin tyylikkääitä ja näyttivät, ettei vaivoja oltu säästetty.

Niin, maaherra Pehkosesta puheen ollen oli ensimmäisen päivän sukutilakunniakirjojen jaon yhteydessä tapahtunut huomaavaisuudenosoitus hänelle eräs juhlien vaikuttavimpia hetkiä. Ministeri Vidingin lämpimät sanat palauttivat lyhyesti mieleemme maaherramme pitkän työnsä ja varmasti moni

nimenomaan sillä hetkellä kaipasi hänen läsnäoloaan kentällä. Saamme olla iloisia siitä, että maakunnallamme on maataloutensakin johdossa sellainen mies kuin E. Y. Pehkonen. Yhdyimme kaikki sydämestämme hänelle illallisten kuluessa kohdistettuihin sanoihin, että toivomme hänelle terveyttä ja voimia palata työnsä ääreen.

Sukutilakunniakirjojen jakotilaisuus oli vaikuttava tilaisuus, joka varmasti jäi a.o. emäntien ja isäntien mieleen — puhumattakaan nuorimmaisesta isännänsijaisesta, jolle se toivottavasti syöpyi alitajuntaan koko hänen tulevan talonpitonsa ajaksi. Siinä, että suku jak-saa purettaa samaan kamaraan vuosisadasta vuosisataan ja viljellä tilaansa usein ajatellen enemmän jälkeläisiään kuin itseään, on, kuten juhlapuhuja sanoi, jotain sykähdyttävää ja kunnioitettavaa.

Tällaisia vaikuttavia hetkiä voisi luetella useitakin, mutta riittääköön tämä. Jokaisellahan on tilaisuus omakohtaisesti tutustua näyttelyosastoihin, joista allekirjoittanut aivan erikoisella mielenkiinnolla katseli niin naisten kuin miesten kotiteollisuuden kauniita tuotteita ja vanhoja kotiteollisuuden aarteita, joilla oli oma näyttelyopukkansa. Muita teollisuusnäyttelyn osanottajia suinkaan halveeraamatta haluaisin kiinnittää huomiota tätä Kaikuamme julkaisevan talon, Kirjollamme, aistikkaiseen näyttelypöytäan Teollisuuskoululla, missä myös on saatavissa lehtemme näiden päivien juhlanumeroita, joista vieraskin lukija varmasti saa pätevan kuvan siitä, mitä on ollut ja tulemaan pitää. Teollisuuskoulun näyttelyt ovat nimittäin vielä auki!